

Abstrakt

Tato bakalářská práce se zabývá transpozicí environmentálních směrnic do právního řádu České republiky. Podrobně popisuje proces přenášení práva do vnitrostátní legislativy a zároveň zkoumá problémy, které zde vyvstávají. Cílem práce je objasnění nejzásadnějších problémů, které nastávají při transpozici environmentálních směrnic vycházející ze srovnání literatury a praxe. Příčiny nenáležité transpozice jsou vybrány z relevantní literatury a následně zkoumány v případových studiích. Jedná se o šest směrnic ze dvou oblastí environmentálního práva. Oblast chemického znečištění s horšími celkovými výsledky v transpozici a oblast odpadového hospodářství s lepšími výsledky. Ke zkoumání byly vybrány směrnice z databáze Evropské komise, které se dostaly v řízení pro porušení Smluv Českou republikou nejdále. S použitím dokumentů vnitrostátního i evropského původu, legislativní i nelegislativní povahy, byl popsán proces transpozice jednotlivých směrnic. Na základě provedeného výzkumu bylo zjištěno, že směrnice týkající se odpadů byly nenáležité transponovány z důvodu nesprávného nebo neúplného provedení transpozičního opatření a u směrnic týkajících se chemikálií dominovala nenotifikace. Výzkum zároveň potvrdil hlavní důvody problémů z odborné literatury – převážně nedostatečnou administrativní kapacitu, krátké transpoziční lhůty a „salámovou metodu“. Výsledky této práce umožňují konstatovat, že si Česká republika v transpozici environmentálních směrnic vede relativně dobře.